

Jacobs ladder

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Esther Nica Sassen

Corrector: Paul van Gaalen
Illustratie cover: Esther Nica Sassen
Fotograaf portret: Hazel Laureys

ISBN: 978-90-484-2456-6
NUR: 283

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Esther Nica Sassen

Jacobs ladder

*Voor Jacques, Zyno, Louis, Hazel en Lorraine
met speciale dank aan Fajga Szmulewicz*

Inhoudsopgave

1. Het postbodeplofje	9
2. 't Het is allemaal wasem	13
3. Het wordt een koude nacht, mannen	17
4. Wilco	22
5. Oh Angela	28
6. Papa neemt een korte pauze	34
7. Stas haalt kroketten	39
8. Papa rookt een sigaret	44
9. Barensnood en een car-doeck	47
10. Een vrouw op een boomstronk	54
11. Jacob	63
12. Een geluक्सkuiltje	68
13. De wangen van Elsjе	72
14. Vliegētemmer of konijntemmer	75
15. De afrekening	78
16. Een onzichtbaar feestje	84
17. Geen ietsje meer	88
18. Een hartstochtelijke kwestie	91
19. Spaanse regenlaarzen	97
20. Een vader in de regen	101
21. Pianoles	106
22. Het varken wordt gewassen	111
23. Huisober	118
24. De laatste woensdag van de maand	123
25. Freddie	128
Epiloog	136

1. Het postbodeplofje

Stas Moelien lag op zijn buik. Hij had juist de aanvoerder van zijn soldaatjes het bevel gegeven de linie te verplaatsen, toen hij een postbodeplofje hoorde. Voor hem een vertrouwd geluid, zijn vader was postbode. Bovendien rommelde hij af en toe ook wat bij Freddie's, 'Maar dat mag geen naam hebben,' zei papa altijd.

'De vijand is in aantocht!' brulde de aanvoerder met de stem van Stas. 'Geeeeeef acht!'

Stas verplaatste het hele legertje naar voren, sprong op, ging in de houding staan en marcheerde de kamer uit.

'Naar de voordeur, mannen. We omsingelen de brievenbus.'

Zijn ouders sliepen nog. Zijn zusje lag te kraaien in haar ledikant. Ze was het vrolijkste zusje wat er bestond.

Nog voor de deurmat liet Stas zich weer op zijn buik vallen en strekte zijn armen voor zich uit. Hij wist dat de vijand er was. Hij hoorde het rochelen en het gevloek aan de andere kant van de deur. Hij moest oppassen dat de vijand hem niet hoorde want dan kon het gebeuren dat die naar binnen spuugde. Onophoudelijk hield Stas zijn ogen gericht op de brievenbus terwijl hij een stukje naar voren kroop en de post naar zich toe trok. Toen kroop hij weer achteruit.

Het was een enveloppe met een grijs randje.

Aan de familie Moelien

stond er op geschreven. De vulpen had kennelijk gelekt, want rondom hun achternaam was het bezaaid met kleine spettertjes.

Papa noemde dit soort enveloppen voorrangspost. En ook had papa uitgelegd wat een grijs omrand bericht wilde zeggen: Droevig Nieuws. Een bericht van overlijden. Die spettertjes waren zeker tranen! Met de enveloppe bungelend tussen duim en wijsvinger liep Stas naar de slaapkamer van zijn ouders.

'Mannen, slecht nieuws.'

Hij vergat te kloppen en duwde de deur open.

Zijn moeder keek verdwaasd op en zijn vader rekte zich uit.

‘Mam,’ zei Stas.

Hij liet de brief op bed vallen.

‘De post.’

‘Goedemorgen, Stas,’ zei papa.

Hij was een man met groene ogen en duizenden sproeten, wat maakte dat hij er herfstachtig uit zag. Stas vond het erg mooi.

Mama was blond. Dit leverde verbaasde blikken op, wanneer het gezin op stap ging vanwege Stas’ gitzwarte haar.

‘Dat komt omdat Stas zo’n eigen kind is,’ zei papa.

Maar Stas had zijn vaders ogen.

Slaperig wreef mama een piek uit haar gezicht en draaide de enveloppe om.

‘Geen afzender,’ zei ze.

‘Nouh,’ geeuwde papa. Hij hees zich omhoog. ‘Daar gaat-ie dan.’

Hij scheurde de enveloppe open.

Stas lette goed op de gezichten van zijn vader en moeder of ze zouden gaan huilen. Papa bekeek de kaart die hij uit de enveloppe schoof en las een bijgevoegde brief. Hij keek ernstig tot er plotseling een brede lach op zijn gezicht verscheen. Hij sprong op, gooide de enveloppe naar mama en danste de slaapkamer door. Elsje wipte op en neer in haar spijlenbedje. Haar luier zakte tot haar knieën.

‘Eindelijk is die ouwe vrek de pijp uit!’ juichte papa.

Mama’s ogen begonnen te glinsteren.

‘Wie?’ riep ze.

‘t Is Theo!’

Papa hief zijn handen naar het plafond van geluk.

‘t Is Theo! Mijn oude oom, we zullen zijn huis erven! Er is verder geen familie!’

‘Hee milie!’ brulde Elsje mee. ‘Milie, milie!’

Mama was nu klaar wakker.

‘Oh! Oh, eindelijk buiten wonen!’ stamelde ze. ‘Dat wil ik al zo lang.’

Ze stapte uit bed en trok haar ochtendjas aan.

‘Hoezo, moeten we buiten wonen?’ vroeg Stas. ‘Dat is toch veel te koud?’

‘Oud!’ vond Elsje.

Het viel Stas tegen hoe zijn ouders dit ernstige nieuws opvatten.

‘En het is toch erg als er iemand dood is?’ vervolgde hij. ‘Dat is toch zielig? Misschien is hij wel vermoord.’

‘Hij was een enorme vrek, een gierigaard van de bovenste plank,’ zei papa. ‘Het allerkleinste cadeautje op mijn verjaardag was altijd van ome Theo.’

‘Wat zat er dan in?’ vroeg Stas.

‘Een zonnebloempit. Ieder jaar kreeg ik een zonnebloempit, die moest ik planten in een potje voor het raam en dankbaar zijn voor wat er uit kwam.’

‘Wat kwam er dan uit?’ vroeg Stas.

‘Een dun groen stengeltje, een miezerig sliertje, dat na een centimeter of vijf, zes verdorde. Wat wil je ook, ik ben eind oktober jarig.’

Papa keek beledigd naar de vensterbank van zijn slaapkamer.

‘Ik zorgde er echt goed voor. Soms lukte het wel maar dan begon onze kat er weer aan te kauwen om zijn haarballen weg te werken. Tja. Er zal veel opgeknapt moeten worden. Het is een oud huisje.’

‘Nee, niets meer aan doen,’ zei mama.

Ze tilde Elsje uit haar ledikant om haar een nieuwe luier om te doen.

‘Dat geeft juist sfeer. Oh, zo romantisch om daar te wonen, in dat schattige dorp aan de dijk. Hoe heet het daar ook alweer? Waaibocht of zoiets?’

‘Waaiboombocht,’ antwoordde papa. ‘Maar mijn werk dan?’ bedacht hij opeens. ‘Hoe moet ik hier in deze buurt de post bezorgen als we daar gaan wonen?’

Hij keek mama aan.

‘Dan moet ik zo vroeg opstaan, zelfs een haan slaapt nog langer uit.’

‘Ach.’

Mama tuitte haar mond.

‘We zien wel, misschien kun je z’n oude baan overnemen.’

‘Z’n ouwe baan? Bij die benzinepomp? Ik heb helemaal geen verstand van auto’s.’

‘Dat wordt dan eens tijd,’ zei mama.

‘t Enige wat ik er van weet is dat je er geen suiker in mag doen.’

‘Suiker?’ zeiden mama en Stas tegelijk.

‘Nee natuurlijk niet,’ zei mama. ‘Suiker doe je in de koffie.’

‘Ik hou niet van auto’s,’ hield papa vol.

Er klonk gebonk tegen de voordeur.

Mama woelde door papa’s haar.

‘Ik heb eigenlijk wel zin in koffie. Bij de voordeur is er ook iemand wakker geworden, geloof ik. En jij maakt overal een probleem van. Het is daar leuk. Het ziet er altijd zo schattig uit met die bloeiende berenklaauw. Wanneer is die begrafenis eigenlijk?’

Er klonk een dreun en toen werd het weer stil.

‘Hebben ze daar ook zwervers?’ vroeg Stas.

‘Nou, als het een bouwval is, verkopen we het gewoon,’ ging papa onverstoorbaar verder. ‘Laten we in ieder geval tegen die tijd een taxateur meenemen.’

‘Wat is een taxateur?’ vroeg Stas.

‘Een man die het zaakje kan inschatten,’ antwoordde papa terwijl hij in zijn handen wreef.

Elsje werd ongeduldig. Ze had honger.

‘Een taxateur? Bloeiende berenklaauwen?’ prevelde Stas.

Berenklaauw klonk spannend.

Een taxateur ook wel.